

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 september 2018 met nummer RvVb/A/1819/0057
in de zaak met rolnummer 1718/RvVb/0879/UDN en 1718/RvVb/0879/A

Verzoekende partij	de LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap ONROEREND ERFGOED, afdeling West-Vlaanderen vertegenwoordigd door advocaat Isabelle COOREMAN met woonplaatskeuze op het kantoor te 1082 BRUSSEL, Keizer Karellaan 586 bus 5
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkommende partij	de cvba FLUVIUS SYSTEM OPERATOR vertegenwoordigd door advocaten Sven BOULLART en Pieter DELMOITIE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 419

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 september 2018 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 19 juli 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ruiselede van 22 maart 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een elektriciteitscabine op een perceel gelegen te 8755 Ruiselede, Wantestraat zn., met als kadastrale omschrijving 1^e afdeling, sectie B, nr. 1047.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 6 september 2018 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid maar wel het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkommende partij betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 10 september 2018.

De verzoekende, verwerende en tussenkomende partij verschijnen schriftelijk.

Alle partijen doen afstand van de formaliteiten met betrekking tot de oproeping en de behandeling van de vordering tot vernietiging, gelet op het verzaking aan de bestreden beslissing zoals vastgesteld in onderdeel VII van dit arrest.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 15 december 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ruiselede een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een elektriciteitscabine” op een perceel gelegen te 8455 Ruiselede, Wantestraat zn.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Roeselare-Tielt’, vastgesteld met koninklijk besluit van 17 december 1979 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het agentschap Onroerend Erfgoed, afdeling adviseert op 8 februari 2018 ongunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 20 maart 2018 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 22 maart 2018 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 3 mei 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 29 juni 2018 om het advies van de Vlaamse Commissie voor Onroerend Erfgoed af te wachten.

De Vlaamse Commissie voor Onroerend Erfgoed adviseert op 5 juli 2018 ongunstig.

Na de hoorzitting van 10 juli 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 19 juli 2018 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

De ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst wordt niet betwist. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad in beginsel niet van de verplichting de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst te onderzoeken. Gegeven de vaststellingen in de onderdelen VI en VII van huidig arrest is de Raad evenwel van oordeel dat een dergelijk onderzoek niet aan de orde is.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De ontvankelijkheid van het voorliggende beroep wordt niet betwist. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad in beginsel niet van de verplichting de ontvankelijkheid van het beroep te onderzoeken. Gegeven de vaststellingen in de onderdelen VI en VII van huidig arrest is de Raad evenwel van oordeel dat een dergelijk onderzoek niet aan de orde is.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

De tussenkomende partij stelt het volgende in haar verzoekschrift tot tussenkomst:

“ ...

1. *De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verzoekende partij dient te worden verworpen aangezien de tussenkomende partij de bestreden beslissing **niet zal uitvoeren**.*

2. *De tussenkomende partij **verzaakt** bovendien aan de bestreden beslissing, zijnde de aan haar toegekende stedenbouwkundige vergunning van 19 juli 2018, zoals verleend door de verwerende partij, voor het bouwen van een elektriciteitsdistributiecabine, het plaatsen van een gaskast en het overwelfen en inbuizen van een baangracht op en aan een terrein gelegen te 8755 Ruiselede, Wantestraat ZN, kadastraal gekend als Enige Afd., Sectie B, nr. 1047.*

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

“ ...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid onder meer in dat de verzoekende partij aantoonst dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing, zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet.

Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2.

De tussenkomende partij deelt in haar verzoekschrift tot tussenkomst mee dat zij de bestreden beslissing niet zal uitvoeren. Gelet op deze verklaring bestaat er geen noodzaak tot de uiterst dringende behandeling van de zaak.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3.

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoonst, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

VII. VERZAKING AAN DE BESTREDEN BESLISSING

De tussenkomende partij deelt in haar verzoekschrift tot tussenkomst van 6 september 2018 tevens mee dat zij verzaakt aan de bestreden beslissing.

Gelet op de duidelijke intentie van de tussenkomende partij om de bestreden beslissing niet uit te voeren en de uitdrukkelijke verzaking, verzetten de duidelijkheid in het rechtsverkeer en het rechtzekerheidsbeginsel er zich tegen dat de bestreden beslissing in rechte blijft bestaan. De Raad vernietigt de bestreden beslissing zonder uitspraak te doen over de gebeurlijke onwettigheid.

VIII. KOSTEN

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt. Gelet op de uitdrukkelijke verzaking aan

de bestreden beslissing kunnen noch de verwerende partij noch de verzoekende partijen als de 'in het ongelijk gestelde partij' beschouwd worden. Het komt dan ook passend voor de kosten van het geding ten laste van de tussenkomende partij te leggen

IX. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De verzoekende partij vraagt de verwerende partij te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld.

Gelet op de verzaking aan de bestreden beslissing door de tussenkomende partij kan noch de verzoekende partij, noch de verwerende partij als de 'in het gelijk gestelde partij' beschouwd worden. Er bestaat geen aanleiding tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De Raad vernietigt de bestreden beslissing van de verwerende partij van 18 juli 2018 waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend op een perceel gelegen te 8755 Ruiselede, Wantestraat zn., met als kadastrale omschrijving 1^e afdeling, sectie B, nr. 1047.
3. De Raad legt de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 september 2018 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER

